

Wij sluiten vandaag de kersttijd af met de doop van de Heer. Die onderdompeling in de Jordaan markeert een grens. Die rivier vormt in de Schrift de grens tussen de woestijn en het beloofde land. Het is de grens tussen zwerven en je bestemming vinden, tussen leven en dood.

Wij mensen worden geboren, krijgen een naam en worden hopelijk opgenomen in een gemeenschap, een familie. Dat gebeurt voor je er zelf iets over te zeggen hebt of er iets aan kunt doen. Maar dan komt het moment dat je zelf moet kiezen. Wie ben ik, wat wil ik, waartoe ben ik op aarde en wat is mijn roeping?

Vandaag zijn wij getuige van Jezus' doop in de Jordaan. Het kind van weleer is man geworden. Hij is op zoek naar zijn eigen levensweg. Want hij mag dan vanaf zijn geboorte zijn ingeschreven in de geschiedenis van God met de mens, hij heeft zijn eigen weg te gaan. En op de kruispunten van het leven zal hij moeten kiezen, zoals dat voor ons allen geldt. Want menswording geschiedt niet zonder dat tasten en zoeken naar de eigen weg, zonder het persoonlijk ja zeggen op je innerlijke roeping en bestemming.

Vandaag vertelt de evangelist Markus ons hoe Jezus zich aan de Jordaan in de rij voegt om zich door Johannes te laten dopen. Hij is geraakt door wat deze boetepredikant mensen voorhoudt. Zijn oproep tot een radicale ommekeer vindt weerklank in het leven van Jezus. Het raakt een snaar in zijn binnenste. En zo buigt hij zich onder de hand van deze Johannes, die mensen doopt om een nieuw begin met God te maken. En dan gebeurt het, dat de hemelen scheuren bij het opstijgen van deze ene uit het water. De Geest daalt neer en er klinkt een stem uit de hemel: gij zijt mijn zoon, mijn veelgeliefde. Het is alsof wij aan het einde van deze kersttijd nogmaals getuige zijn van een geboorte.

“De hemelen scheurden”, zo hoorden wij. Dat woord “scheuren” gebruikt Markus twee keer in zijn Evangelie. Hier aan het begin van Jezus' weg als volwassene, en de tweede keer aan het eind van zijn leven, wanneer hij aan

het kruis hangt. Daar scheurt het voorhangsel van de tempel en ook daar is er een stem. Hier bij de doop komt de stem uit den hemel, daar aan het eind komt zij uit de mond van een man aan de voet van het kruis. Hier bij de doop is het God zelf die aan deze mens zijn naam geeft, daar aan het einde is het de stem van een Romeinse soldaat, een stem van de aarde uit, die belijdt dat deze mens waarlijk de zoon van God was. Het is de bevestiging dat deze mens geleefd heeft naar zijn ware identiteit en roeping, die hij van God ontvangen had.

Vandaag scheuren boven Jezus de hemelen, de vliezen scheuren en hij komt als nieuw geboren uit het water. Hij hoort zijn Naam bij deze stap in het diepe, en dat bevestigt hem omtrent zijn weg. Want zo gaat dat toch bij ons mensen. Je moet eerst zelf weten wie je bent, je identiteit hebben gevonden, wil je de weg kunnen gaan, die de jouwe is. Dat is een spannend avontuur, dat niet altijd zonder een diepe crisis verloopt. Het oude en vertrouwde verlaten, door het water heen, waarin je kunt verdrinken, maar dat je ook kan brengen naar de oever van een nieuw bestaan. Jezus heeft de stap in het diepe gewaagd, hij heeft zijn roeping gevonden, hij heeft zijn naam gehoord. En gedragen en getekend door die Naam, door die liefde, gaat hij nu zijn weg. Als geen ander, als de enige, de veelgeliefde. En zo zal hij zich laten kennen, gaandeweg. Zo zal hij ons de Vader laten kennen als degene die zondaars en rechtvaardigen bemint, zonder onderscheid.

Aan het eind van zijn leven scheurt het voorhangsel van de tempel en opnieuw klinkt er een stem. Daar scheuren nogmaals de vliezen en vindt er opnieuw een geboorte plaats. De wateren van de dood zullen deze Zoon van God niet verslinden, maar ze zullen zich openen en een doorgang vormen naar het leven in Gods volheid. Het voorhangsel van de tempel scheurt, van boven tot onder. De liefde en trouw van deze unieke zoon van Abraham breekt de scheidsmuur af tussen hemel en aarde. Gods liefde maakt geen halt, bij welke grens dan ook. Hij weet niet van zondaars en heiligen, van gelovigen en ongelovigen. Hij kent enkel kinderen Gods, want zo heeft Jezus het ons in zijn leven geopenbaard, toen hij afdaalde in de diepten van ons menselijk bestaan. Waarlijk deze was de zoon van God, klinkt het dan ook uit de mond van een heiden, een Romeins soldaat.

Wij vieren vandaag de doop des Heren, broeders en zusters. Wij sluiten de kersttijd af en staan aan het begin van een nieuwe fase in Jezus'leven. Wij zijn getuige van een nieuwe geboorte, want een mens wordt niet slechts eenmaal geboren in het leven. Op die weg worden wij vele malen voor keuzes gesteld op leven en dood. Daar kun je voor terugschrikken. Maar de Zoon gaat ons voor, de veelgeliefde gaat met ons door het diepe en ongewisse. Wij worden kinderen van God genoemd en we zijn het ook. Geroepen om als de geliefde zoon mensen te beminnen, zondaars en heiligen, met de liefde van de Vader, die allen nodigt tot de oever van een nieuw bestaan. Danken wij om dat geheim en spijzigen wij ons hier aan de tafel van de Heer om, gesterkt door zijn gaven en bezielde door zijn Geest, onze weg te gaan met overgave en geloof. AMEN.